

רע"פ 4749/13 - פלוני נ' מדינת ישראל

רע"פ 4749/13 - פלוני נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 4749/13

פלוני

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[04.07.2013]

כבוד השופט ע' פוגלמן

בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' סג"נ א' טל והשופטים א' מקובר וה' עובדיה),

מיום 7.5.2013 בע"פ 46128-02-13

בשם המבקש:

עו"ד יגאל גולדשטיין

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים א' טל, א' מקובר וה' עובדיה), שדחה ערעור שהגיש המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט ר' ארניה), והרשיעו בביצוע עבירות מין.

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו שלוש עבירות של הטרדה מינית, מעשה מגונה בכוח ואיומים. על-פי הנטען, המבקש, מורה לנהיגה, הטריד מינית את המתלוננת, תלמידתו באותה עת, בכך שהציע לה להשתתף בשיעורי נהיגה ללא תשלום, בתמורה לקיום יחסי מין; ביצע בה מעשה מגונה; ואיים על בנה. בית משפט השלום (כב' השופט ר' ארניה) הרשיע את המבקש במיוחס לו, לאחר שהעדיף את גרסתה של המתלוננת לאירועים, ודחה את גרסתו של הנאשם לאירועים. בגזר דינו ציין בית המשפט כי בעניינו של המבקש הוגשה חוות דעת בדבר מסוכנות מינית, שממנה עולה כי מסוכנותו המינית נמוכה-בינונית; וכן תסקיר שירות מבחן אשר לא בא בהמלצה לאי-הרשעה או בהמלצה טיפולית כלשהי, נוכח חומרת העבירות נושא ההרשעה והיעדר הפנמת המעשים מצד המבקש. עוד צוין כי תסקיר קורבן שנערך למתלוננת העלה כי עקב האירועים האמורים נפגעה מערכת היחסים עם בעלה, וכי מלווה אותה תחושת בושה עקב היפגעותה מעבירת מין. בצד השיקולים לחומרה קבע בית המשפט כי העבירות שבהן הורשע המבקש חמורות ביותר, מקל וחומר שעה שמדובר במי שניצל את האמון שנותן תלמיד במורה ואת הסיטואציה האינטימית הקיימת במסגרת שיעור נהיגה. מנגד, הביא בית המשפט בחשבון שיקולים לקולה, ובהם נתוני האישיים של המבקש, אדם נורמטיבי ללא הרשעות קודמות; וכן את גילו המתקדם ומקצועו. בנסיבות אלה נגזרו על המבקש 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 9 חודשי מאסר על תנאי; ופיצוי למתלוננת בסך 30,000 ש"ח.

2. בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים א' טל, א' מקובר וה' עובדיה) דחה את ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום. עיון בפרוטוקול הדיון ובפסק הדין מעלה כי הערעור היה מכוון תחילה הן כלפי הכרעת הדין המרשיעה, הן כלפי גזר הדין. עם זאת, במהלך הדיון חזר בו בא-כוח המערער, בהמלצת בית המשפט, מהערעור כלפי הכרעת הדין, והערעור נסב רק על חומרת העונש. לעניין זה מצא בית המשפט המחוזי כי בית משפט השלום נתן ביטוי נאות לשיקולי הקולה והחומרה, אך כי מן הראוי להפחית במידה מסוימת מעונש המאסר שהוטל על המבקש, בשל בקשת בא-כוח המאשימה שלא להרשיעו בעבירת האיומים כלפי בנה של המתלוננת; ומשום שהמבקש חזר בו מהערעור כלפי הכרעת הדין, דבר המבטא נטילת אחריות מאוחרת. נוכח כל אלה, הועמד עונשו של המבקש על 9 חודשי מאסר בפועל.
3. מכאן הבקשה שלפניי, שבגדרה מלין המבקש הן על הכרעת הדין, הן על גזר הדין. עיקרה של הבקשה הוא טענת המבקש כי בשל ניהול כושל ופגום של ההליך המשפטי מצד בא-כוחו דאז בבית המשפט המחוזי, לא דנה ערכאת הערעור בהכרעת הדין גופה, וזאת בניגוד לדעתו של המבקש. לדברי המבקש, לא נתבקשה הסכמתו למשיכת הערעור שכוון להכרעת הדין; ולא היה מובן לו כי חזרה מן הערעור בהקשר זה כמוה כהודאה באשמה ובעובדות. לגופם של דברים תוקף המבקש את הכרעת הדין, בטענה כי בית המשפט העדיף את עדות המתלוננת - עדות יחידה - על-פני גרסתו, תוך התעלמות מסתירות בלתי-הגיוניות בעדותה. לשיטתו, התלונות שהוגשו נגדו משוללות יסוד, ועניין נקמה וניסיון לעשות רווח כספי על גבו. אשר לגזר הדין נטען כי המבקש הוא אדם כבן 70 ואזרח שומר חוק. לטענתו, חוות הדעת אשר עמדה על מסוכנותו מצאה כי נשקפת ממנו מסוכנות אך מפני שעמד על גרסתו. משכך מתבקשת הפחתת העונש לעונש שאינו מאסר בפועל.
4. לאחר שעיינתי בפסקי דין של הערכאות הקודמות, בבקשה ובצרופות לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לרשות ערעור להידחות. כידוע, רשות ערעור תינתן רק מקום בו מעורר ההליך סוגיה עקרונית או ציבורית חדשה, החורגת מעניינם של הצדדים (ראו ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). לא מצאתי כי המקרה שלפניי מעורר שאלה מעין זו, שכן כל עניינה של הבקשה נסיבותיו הפרטניות של המבקש.
5. המבקש טוען כי קיימות סתירות בעדות המתלוננת, אשר בגין לא היה מקום להרשיעו. טענה מסוג זה נטענה גם בבית משפט השלום, אשר סבר כי הסתירות שעליהן הצביע הסנגור הן סתירות לכאורה בלבד, שאינן עולות כדי חשש לאמירות שקר. בהקשר זה אף ציין בית המשפט קמא כי "בניגוד למתלוננת, שעדותה מהימנה עלי לחלוטין, הרי שעדותו של הנאשם הותירה בי רושם שלילי ביותר, ואיני נותן בה כל אמון". כלל ידוע ומושרש היטב הוא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בקביעות מהימנות ועובדה של הערכאה הדיונית, משום העדיפות המוקנית לה בהתרשמות בלתי אמצעית מהעדים ומהראיות שהוצגו בפניה (ע"פ 7015/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 34 (18.11.2012)). לאחר עיון בהכרעת הדין המפורטת של בית משפט השלום, אשר ביססה מסקנותיה בהרחבה, לא מצאתי כי יש לסטות מכלל זה.

6. המבקש מכוון את בקשתו גם לטענה כי נפל פגם בייצוגו בערכאות דלמטה. הלכה היא כי טענות בדבר כשל בייצוג צריכות להיות מועלות ולהיבחן בזהירות רבה, ועל הסנגור הטוען זאת מוטל נטל שכנוע כבד מאוד, שכן מדובר בחוכמה שלאחר מעשה (רע"פ 1634/10 סופה שמירה בע"מ נ' מדינת ישראל (23.6.2010) (להלן: עניין סופה שמיר)). לא ראיתי כיצד הבקשה שלפניי עומדת בנטל זה, ולו בקירוב. התנהלות בא-כוחו של המבקש תוארה בגזר דינו של בית משפט השלום במילים אלה: "הסנגור המלומד, אשר כדרכו, לא השאיר אף אבן הפוכה [...] ניהל את הגנת הנאשם באופן מיטבי והגון מחד אך בלתי מתפשר מאידך, כראוי". בא-כוחו של המבקש הוסיף לייצגו גם בערכאת הערעור, ועיון בפרוטוקול הדיון מלמד כי המבקש עצמו נכח בדיון שבו המליצה ערכאת הערעור על חזרה מן הערעור. למעשה, בנסיבות העניין היווה הדבר אף שיקול להקלה בעונש. נוכח כל אלה, נראה כי הטענה לכשל בייצוג היא בבחינת ניסיון לערוך "מקצה שיפורים" מצד מי שאינו שבע רצון מהתוצאה אליה הגיעה ערכאת הערעור - וזאת אין להתיר (רע"פ 5621/11 אלקובי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (5.2.2012)). ממילא, בענייננו לא היה מקום להידרש לטענות בדבר כשל בייצוג שעה שלבקשה לא צורפה תגובת הסנגור הקודם (מ"ח 3546/05 נימני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (22.11.2005); עניין סופה שמיר). לבסוף, לא מצאתי עילה למתן רשות ערעור בהתייחס לעונש שהושת על המבקש. מושכלות יסוד הן כי טענות בנוגע לחומרת העונש כשלעצמה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אלא בנסיבות של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (רע"פ 4156/13 בוחניק נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (12.6.2013)). בענייננו לא שוכנעתי כי קיימת סטייה כאמור, על רקע העבירות החמורות שבהן הורשע המבקש ובשים לב להקלה בעונש בערכאת הערעור. אשר על כן, הבקשה נדחית. המבקש יתייצב לשאת בעונשו במועד ובתנאים המפורטים בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. ניתנה היום, כ"ו בתמוז התשע"ג (4.7.2013).